

Bálint Márta valamikor (nemrég: már öregember voltam) talán túl szép és fiatal volt, törekenyen karcú, de szerepeibe mégis gyümölcsként, keserű mandulaként, számoacsként begömbölyödő, ennivaló – de ha akarta, átalakult gyászfátyollá, haraggá. Sokszor gyönyörködtem benne, a „Csendések a hajnalok”-ban is láttam Marosvásárhelyen – különös, majdnem-zokogás, majdnem diadalkiáltó boldogság hangját nem felejtettem.

Aztán átbújt Magyarországra, és majdnem eltűnt. A harsogó plakátszintről bizony el. A csöndes, mély, ritka sikerek művésze lett.

A tévében, rádióban mondott verset megremegettően. Játszott remekmű értékű szenvedéssel egy *Strindberget (Júliát)*: égett a szemem.

Átjött ide, Erdélyből, s nem csupán a magyar szabadságra sóvárogva kínlódta át magát ide fiával, férjével – hanem abban a hiú reményben, hogy itt is a helyére kerül.

Nem hitte, hogy főként divatok vannak, és ezek nem csak a jövevényeket sújtják. (Mintha nem jövevény lett volna maga a nagykörúti Vígyszínház is. Mintha *Harag* és *Taub* nem arra tanította volna az anyaországot, hogy mit tud a színpadon Erdélyország.)

Bálint Márta most a maga egyszemélyes tájszínházát rendezi, vándor díszlettel, s a nyomába tóduló, rajongó, vastapsoló, ujjongó közönséggel. Most épp *Székely János* verseivel, hol a Marczibányi téren, hol Marosvásárhelyen (*Nagy Miklós Kund* gyönyörűt írt róla a vásárhelyi lapban), hol az Asbóth utcai tenyérnyi kamaraszínpadon...

Keresem *János* székesfehérvári, nagy tehetségű szobrász fiát, *Székely János Jenőt*, keresem gondolatban az egykori egyetemi évfolyamtársam Székely Jánost, hajdani leveleit: be boldog lenne, ha Márta visszafogott kürt és lant és sikoltás-hangján hallaná a verseit, és látná, hogy ezen az estén az ifjú közönség milyen elhűlten, fölfedezően, sosem-felejtően tanulja meg a XX. század egyik legnagyobb magyar költőjét, hála a verseinek és Bálint Mártának.

